

AZ AGOSTYÁNI, TATA-TÓVÁROSI, VÉRTESZOLNAI PLÉBÁNIÁK KÖZÖS LAPJA - 2014. 11. 02. - XXIV. ÉVF. 6. SZ.

„Bűntelen nem tudok lenni, de szent igen”

Két tévedés lehetséges a szentekkel kapcsolatban. Az egyik, hogy messzi magasságokba helyezzük őket, különös, misztikus tisztelettel illetjük, olyan hatalmasságnak képzeljük, melyhez fölérni soha nem tudunk. Ilyen például Szent Antal, Szent Ferenc, Szent Katalin. A másik téves elképzelés a sötét, barokk képek szenvedő arcú szentjeiből táplálkozik, akiket kizárólag a kolostorok mélyén képzelünk el, egy sötét cella mélyén, ahol misztikus látomásokat élnek át, s egy cseppet sem boldogok. (Alacoque Szent Margit) Ráadásul gyakran előfordul velük, hogy vértanúk lesznek. Természetes reakció erre, hogy „én ilyen nem akarok lenni”.

Valóban ilyenek lennének a szentek, akiket az Egyház példaként állít elének? Elérhetetlen messzeségben, teljesíthetetlen követelményeket állítva az ember elé? Valóban olyan embereket állítana az Egyház követendő példaként, akik az emberiségnek kizárólag az árnyoldalait élték át a szenvedésben, a természetfölötti világ misztikus megtapasztalásában? Hol van itt az örömhír, hol van itt a követendő példa? Mi a közös bennük?

Ezek az emberek megélték a szabadságot. Nem azt a szabadságot, amit a mai ember él meg a plázákban – szabadon választhat a boltok, termékek, ételek között. Szabadság annak a lehetősége, hogy képes vagyok a jót választani. Isten kezéből elfogadni, hogy ilyennek teremtett (nem akarok más lenni), és képes vagyok úgy dönteni, ahogy a szívem diktálja, és nem úgy, ahogy kényelmes.

A szentek szabadok voltak; szabadabban, mint mi, akik fel s alá rohangálunk az autópályákon.

Tudtak imádkozni. Óriásit tévedünk, ha azt mondjuk: persze, nekik könnyű volt imádkozni egy kolostorban, minden zavaró tényezőtől elzárva. Nem csak összetett kézzel (bár vannak imák, melyeket így kell), nem csak a templomban térdelve lehet imádkozni. Nem csak ak-

kor fogadja el Isten az imáinkat, amikor azt gondoljuk, mi arra méltók vagyunk! A szentek életükkel imádkoztak. Mit jelent ez? Tudták, hogy Isten „itt és most”, - ott ahol éppen vannak - szól hozzájuk. Képesek voltak meghallani ezt a hangot, és minden gondjuk, örömük közepette végig élni Isten látószögében az életüket. Jézus azt mondja, hogy ha nem leszünk olyanok, mint a gyermekek, nem megyünk be a mennyek országában. Hát a gyermekek nem szabadok, nem feszitelenek a felnőttek jelenlétében? Ez az a szabadság és ez az az ima, amit meg kell élnünk Isten jelenlétében.

Nem kell mindenkit szentté és boldoggá avatnunk ahhoz, hogy tanuljunk tőle. Elég egy kicsit levetközni az öntudatunkat, a hiúságunkat és máris példaképekkel, szentekkel lesz tele a környezetünk.

Gondoljuk azokra, akik nap, mint nap részt vesznek a reggeli szentmiséken és állhatatosan imádkoznak valakiért vagy valamiért. Valljuk be, előfordult már, hogy megmosolyogtuk őket magunkban! De szakadjunk el egy kicsit a templomi környezettől, és nézzünk körül a hétköznapi életünkben. Pár példa. A gyermekeink tanítóira az iskolákban, a postásra, aki mindig kedvesen kézbesíti a leveleket,

a munkahelyi társainkra, akiktől bátran kérhetünk szívességet. Talán már sorolja is magában a Kedves Olvasó, hogy a postás mindig rossz helyre szórja a leveleket, a tanár pikkelyesen a gyerekekre, a munkatársamhoz meg szólni sem merek. Eszünkbe jut ezek láttán, hogy mi is pont ilyenek vagyunk, ha hanyagul végezzük

a munkánkat, ha személyválogatóak vagyunk, vagy csak a saját problémáinkkal törődünk? Ne mondja senki, hogy nem lehet tanulni tőlük!

Beszélggettünk-e már olyan emberekkel Istenről, akik egyáltalán nem járnak templomba, távol állnak az Egyháztól? A plébánián esküvők, temetések, keresztelesek kapcsán nap, mint nap találkozom ilyen emberekkel, és gyakran elszégyellem magam, hol állok a hívő ember mérlegén.

Barsi Balázs atya már többször hangoztatta: „bűntelen nem tudok lenni, de szent igen.” Szent az, aki nem adta fel a törekvést, hogy jobb legyen, nem égett ki benne a vágy, hogy értelmet találjon az életében, és ezt az értelmet nem szűnik meg keresni.

Gábor atya

Köszönet a szolgálatért

Előző számunk nyomtatott formájából sajnálatosan, önhibánkon kívül kimaradt, de ezúton mondunk köszönetet Langmár Istvánnának, Grétinek, az elmúlt hónapokban végzett plébániai munkájáért. Isten áldását kérjük életére és családjára!

Gábor atya

Mindennap a reggeli mise után rózsafüzért imádkozunk

A rózsafüzér szemlélődő ima

A rózsafüzér Mária tapasztalásából kiindulva *kifejezetten szemlélődő imádság*. Ha megfosztanánk e dimenziótól, természetét vesztené, miként VI. Pál hangsúlyozta: „Szemlélődés nélkül a rózsafüzér lélektelen test, s mondása azzal a kockázattal jár, hogy formulák mechanikus ismétlése lesz, és ellentmond Jézus intelmének: ‘amikor imádkoztok, ne beszéljetelek sokat, mint a pogányok, akik azt hiszik, hogy a bőbeszédűségükért találnak meghallgatást’ (Mt 6,7). A rózsafüzér mondása természete szerint nyugodt, szinte késleltetetten lassú ritmust igényel, ami elősegíti az imádkozóban az elmélkedést az Úr élete misztériumairól, melyeket annak szívében keresztül lát, aki a legközelebb állt az Úrhoz, s melyekből elmondhatatlan gazdagság fakad.” (Szent II. JÁNOS PÁL PÁPA, *ROSARIUM VIRGINIS MARIAE kezdetű apostoli leveléből*).

Képek Galileából

néma kőpadok
Názáretből jött egy ács
itt ült, szombaton

bíbor pipacsok
között csendesen lépdelt
míg a csúcsra ért

glóriás a hold
sohasem látott színek
a vizek felett

Lébény

ős magyar álom
századokba súlyosul
két büszke torony

Botos Ferenc

Teréz nővér örökfogadalma

Szeptember 13-án került sor a Kapucinus Egyházközség fiatal tagjának, Magó M. Teréz nővér ünnepélyes örökfogadalmára az esztergomi Ferences templomban. A szentmisét dr. Székely János püspök atya celebrálta. Mi is sok kegyelmet kívánunk Teréz nővérnek! Sok szeretettel gratulálunk Teréz nővér szüleinek, Magó Ottó állandó diakónusunknak és feleségének, Erikának a tatai Kapucinus Egyházközség ferences harmadrend vezetőjének!

Ferences Szegénygondozó Nővérek Kongregációja SFPS szabályozott Harmadik Rend

Az 1927-ben Oslay Oswald ferences atya, Páhok Mária Franciska és Kroumann Mária Magdolna társalapítókkal létrehozott Ferences Szegénygondozó Nővérek Kongregációjának karizmája és célkitűzése abban áll, hogy a társadalmi és egyházi

körülmények figyelembevételével minden lehetőséget, mint Istentől ajándékozott eszközt ismerjen fel és a legszegényebbek szolgálatára hűségesen használjon. Erre akkor az „Egri Norma” rendszere adott keretet, mely 1936-tól országossá bővült. Lendületesen ferences lelkeséggel és Isten személyes szeretetét hordozó krisztusi szolgálattal 43 helyen 250 nővér keresete fel az elesett embereket. 1990-ben Esztergomban alakult meg újra első közösségünk, amely ma az anyaház. Ezen kívül Szécsényben és Siófokon szolgálnak nővéreink, akik arra szentelik életünket, hogy alapítóink nyomán a mai kor körülményei között hirdessék az Üdvösség örömhírét a testi-lelki nyomor fogságában sínylődőknek, és reményt vigyenek azoknak, akik a kétségbeesés vigasztalanságában vergődőknek.

Búcsú Agostyánban

Augusztus 31-én, az agostyáni templom védőszentjének, Szent Ágoston ünnepén szentmisét mutatott be dr. Székely János esztergomi-budapesti segédpüspök. A szentmise elején a hívek nevében Michl József polgármester úr köszöntötte püspök atyát, aki szentbeszédében arra sarkallt, hogy csakúgy, mint Szent Ágoston tárjuk ki szívünket Krisztusnak, hogy isteni kegyelme átalakítson mindnyájukat.

Fáklyás menet október 6-án

Október 6-án, az aradi vértanúk ünnepén a Kertvárosban tavaly felállított és megáldott emlékműnél közös ünnepség keretében emlékeztünk nemzetünk hőseire, majd a résztvevők fáklyás menetben vonultak templomunkhoz, ahol az ünnepi szentmisét az aradi vértanúkért és magyar hazánkért ajánlottuk fel.

Jubiláns házások megáldása

Október 23-án, nemzeti ünnepünk estéjén, az esti hat órai ünnepi szentmisében került sor, azon házaspárok megáldására, akik ebben az évben ünnepelték, ünneplik házasságkötésük kerek évfordulóját. Imádkozunk az érintett házaspárokat és új házasságokért!

Doberdóban jártunk

Szeptemberben négy napos emlék-zarándoklatot szerveztünk az I. világháborús hősök tiszteletére. Zarándokcsoportunk látogatást tett San Michele és Redipuglia egykori csatamezők temetőiben, majd Padovában, Szent Antal városában szentmisét mutattunk be a Szent Antal bazilikában. Utunkat Velencében folytattuk majd Visintiniben szentmisén vettünk részt a Magyar kápolnában, és koszorút helyeztünk el az elesett hősök emlékére. Imádkozunk az elesett katonákért, hogy békességet és nyugalmat leljenek!

Szent Ferenc atyánk Tranzitusa – október 3.

Október 3-án, péntek este 18 órakor megtartottuk a Tranzitus szertartását, amelyben Szent Ferenc atyánk halálra emlékeztünk.

Przudzik József festőművész kiállítása

Tata város vendége volt Przudzik József festőművész, aki a Kapucinus templom belső festését-restaurálását végezte 1987-88-ban. Az idős művész legújabb festményeiből álló kiállítás megnyitójára érkezett városunkba. Przudzik József festményei, grafikái december 13-ig megtekinthetők a Tatai Református Gimnáziumban.

„Pax et bonum”

Augusztus végén, baráti családok szervezésében, kecskeméti, budapesti, székesfehérvári és tatabányai testvérekkel együtt - a tatai hívek közül 20 fő - nyolcnapos zarándokúton vettünk részt Olaszországban. Az út célja elsősorban a ferences szellemiség jobb megismerése, Szent Ferenc (Assisi, LaVerna) és Szent Pio atya (S.Giovanni Rotondo) emlékhelyeinek meglátogatása volt, de utunkon felkerestük Szent Benedek (Norcia) valamint Szent Rita (Cascia) életének fontos állomásait is. Loreto-ban Szűz Mária názáreti házába léphettünk, Lanciano-ban az eucharisztikus csoda színhelyét láthatuk. Az út során lelki vezetésünkről és a történelmi helyszíneken a mindennapi szentáldozat bemutatásáról Dr. Osztie Zoltán atya gondoskodott. Tillai Gábor történész segítségével alkalmunk nyílt gyönyörködni az itáliai gótika és a koraközépkor egyházművészetének különleges szépségeiben. Hála és köszönet a szervezőknek és a vezetőknél.

Szabó Gábor

Képek:

1. Porciunkula kápolna
(Santa Maria Degli Angeli Bazilika – Assisi mellett)
2. Szent Ferenc Bazilika (Assisi)

Mindenszentek

(Jel 7,2-4.9-14; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a)

„Ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számlálni.”

Ha egyik vagy másik szent sugárzó élet-példája világítótoronyként mutatja az utat, amerre haladni kell, akkor a mai napon az egész túlpártot fényárban úszva láthatod: óriás fároszok és csöppnyi mécsesek ragyogó világossága jelzi a biztos révpártot, amely felé tartasz.

Ha egyik vagy másik szent példája felkelti benned a vágyat az életszentség után, akkor ma a szentek közösségének kegyelmi tömegvonzásának hatására szinte elszakadsz a földtől, és néhány pillanatra a patmoszi látnokkal együtt az örök mennyei házában találsz magad, előtted a fehér ruhások megszámlálhatatlan serege.

Száznegyvennégyezer és megszámlálhatatlanul sok itt ugyanazt jelenti: a teljességet. Azok, akiknek győzelmét ünnepeljük ezen a napon, évről évre többen vannak, s a világ végezetéig, az utolsó napig tart, míg mindnyájan felsorakoznak a trón és a Bárány előtt. Te is közéjük tartozol, hiszen Isten gyermeke vagy: meg vagy jelölve a keresztség és a bér-málás eltörölhetetlen jelével, ruhádat fehérre mosta a Bárány vére. A kérdés csak az, meg akarod őrizni ezt a hófehér ruhát?

A kövek és a fák, csigák és madarak mind szentek, mert mindenestül Isten szentségéről vallanak, tökéletesen betöltve hivatásukat. Mégsem ünnepeljük őket, mert mint öntudat

és szabad akarat nélküli létezőknek a szentséghez nincs szükségük sem elhatározásra, sem erőfeszítésre, sem állhatatosságra, ezért aztán győzelmet sem akarhatnak. Az embert azonban szabadnak teremtette az Isten, s azt a szédítően fönséges és félelmetes hivatást adta neki, hogy szabadon válassza őt.

Sok-sok gyarlóságunk, hibáink és bűneink ellenére az Isten melletti döntéseink sorozatából, a szüntelen belé kapaszkodásból, az ismételt hozzátérésből épül föl lassan az, amit életszentségnek hívnak, s amely nem más, mint az Isten miatti ontológiai szentség, az istenképiség megőrzése. Beszennyeződhet a fehér ruha, de ha akarod, a Bárány vére újból és újból megmossa és ragyogó tisztává teszi.

Akarsz-e szent lenni? Lehetnél más egyáltalán? *Most Isten gyermekei vagyunk, de hogy mik leszünk, még nem nyilvánvaló. Az azonban nyilvánvaló, hogy ha tagadjuk isten-gyermeki méltóságunkat, ha lemondunk a szentségről, ha a nyolc boldogsággal ellentétes úton keressük a boldogságot, senkik és semmik sem leszünk. Vagy a mindenszentek fehér ruhás seregéhez tartozol, vagy se-hová. Vagy a világítótoronyok fényét követve a kikötő felé tartasz, vagy zátonyra futsz, és örök hajótörést szenvedsz.*

*Barsi Balázs-Telek Péter-Pál:
Magasság és mélység*

Búcsú a szolgálattól, van helyette más

Köszönőlevél egy kis háttérinformációval

Kissé „bohócos” címmel köszöntöm a kedves Olvasókat, első olvasatra úgy tűnhet, hogy a klasszikus „van másik” poénja következik, azonban most nem erről van szó. Köszönőlevél ez, ahogy a cím is írja egy kis magyarázattal.

A szolgálati, hivatásbeli teendők sokasága megkövetelték az életem átszervezését, mely érinti az egyházi munkáimat is, ugyanis az agostyáni kántori szolgálatot a jövőben nem tudom már végezni, továbbá hasábjainkon megjelenő rendszeres sorozatunkat a „hétköznapi tippek”-et sem tudom a jövőben folytatni, egyfajta összeférhetlenség miatt.

Munkám egy részét a jövőben Tata város javára kell fordítanom, ugyanis a legutóbbi választáson bizalmat kaptam a szolgálatra. Azért merem szolgálatnak felfogni a jövő-

beni feladatomat, mivel nem én találtam ki, hogy választáson mérettetem meg magam, nem én törtem a babérokra, hanem felkértek, többen alkalmasnak találtak a feladatra, és a választók is úgy döntöttek, hogy rám bízzák a képviselői munkákat.

Köszönet illet mindenkit, de elsősorban hálás vagyok a közelmúlt feladataiért Istennek, hogy olyan dolgokat bízott rám, amiben fejlődhettem, dolgozhattam.

Külön hálás vagyok az agostyáni kántori szolgálatért és mindenért, amit az egyház-községért végezhettem.

Most más feladatok jönnek. Nem változtatok magamon, készséggel állok mindenki rendelkezésére.

Tisztelettel az Ön szolgálatában:

Nágel Balázs

Benne az Egészben

„*En vagyok az alfa és az ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.*” (Jel 22,13)

A világmindenség azért lett, hogy Jézus Krisztus megszülethessen. Ahogyan Szent Pál írja: „*Mindent általa és érte teremtetett*” (Kol 1,16).

Hiszem, hogy a költészet, és annak eszköztára megvilágosíthatja személyes létezésünk misztériumát, így most én is ezen eszköztárhoz folyamodom.

Amikor megszületünk, lejátszódik bennünk az egész teremtés.

„*Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek, mielőtt megszületnél volna, folszenteltelek*” (Jer 1,5)

Csend van, sötétség és határtalanság. Szívdobbanás - beleremeg a bensőm. Lebegek a víz színén.

Aztán világosság lesz, megértem, mi az a látás. Megszületek a világnak, elkezdem egyedi létezésem. Találkozom a fekete földdel, a csillagos éggel, megannyi zöld növényvel, izgó-mozgó élőlényvel, köztük a legfőbbel, az emberekkel. Az a szívdobbanás is, mely felébresztett szendergésemből, és amelyet oly szorgosan utánozni kezdtem, édesanyámé volt. Idekint már csak akkor hallgathatom ezt a zenét, ha valaki mellére hajthatom fejem, és megpihenhetek. Ott válik teljessé genezisem.

Magamba szívom a levegőt, mindent én kapok. Amikor eljön az idő, lelkem kilehelésével visszaadhatom a kölcsönt. A bennem csörgedező vérért pedig csak úgy adhatok hálát, ha kiöntöm szerettemért.

Jézus Krisztus egy lett azzal a mély tapasztalattal, melyet én is átéltem, és mi mindnyáján, személyes teremtesünkkel. Szűz Mária anyai szíve alatt pihent, megszületett erre a világra, felsírt, üldögélt, szaladt, sétált, beszélgetett, imádkozott.

De kezdjük valahol az „elején”. Ki az a Jézus Krisztus egyáltalán?

Az Atya megismerése, így önmegismerése is tökéletes. Ebben az önmegismerésben látja meg saját képét, tökéletes képmását, a Fiút. A Fiúra mondott szeretetteljes igen a Szentlélek (ez a meghatározás bőven kiegészítésre szorul, de most elég erről ennyi is).

Azonban ez a szeretetkapcsolat nem reked meg az Abszolútum szintjén, túlcordul önmaga szent hármasságán, és létrehozza azt, amit teremtett világnak mondunk. Az ősi népek teremtmismitoszai, nem a teremtes mikéntjére adnak választ - így a bibliai teremtestörténetek sem, hanem a miértre. Miért ez az egész teremtés? Szeretetből.

Platón *emanáció*- (kiáradás) tana szerint

a Jó kiárad önmagából és teremti. Ezzel az egyébként vonzó elmélettel három fő baj van. Először: Isten nem szükségszerűen kell, hogy teremtsen, hanem szabadon teszi azt. Másodszor: Isten a világunkat a Semmiből teremtette (*creatio ex Nihilo*), nem pedig formátlan ősanyagból (*chora*). Harmadszor pedig: Platón a fény képével élve úgy gondolja, a legdurvább anyagi szint már nem fogadja be ezt a fényt. Valaki ezt hozhatná ellenetesként: „*A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel*” (Jn 1,4) – de itt a világosság az életre, a sötétség a halálra vonatkozik, továbbá magára a Krisztus-eseményre.

A Fiú, az Ige öröktől fogva születik. Világot megelőző léte van, már az idő megteremtése előtt is létezett. Jézus Krisztus, az Isten Fia magára véve a halandó emberi természetet, anélkül, hogy isteni természetét elvesztette volna, belépett a teremtésbe. Nem valamiféle látszat testet öltött, hiszen körülmetélték, evett, ivott, könnyezett, szenvedett, sírba tették stb.

Amikor eljött az ideje, vérével - amelyet nem lett volna feltétlenül szükséges kiöntania (ugyan az Írásnak be kellett teljesednie, Krisztusnak mégis szabad akarata volt)-, megöntözte a földet. Üzenet volt ez az enyészetnek: „*Nézzétek, kinyitom sírjaitokat és kihozlak benneteket sírjaitokból, én népem, és élvezetlek benneteket Izrael földjére*” (Ez 37,12)

Emberi lelkét pedig, melyet egészében átvárt az Isten lelke, a keresztfán értünk kilehelte.

Az ember vére és halála szinte semmi Krisztuséhoz képest, de Ő is ezek által fejezte ki mindent felülmúló szeretetét. Engesztelő áldozata nem csak, hogy tökéletes volt, de felül is múlta azt, amit az Isten tőlünk jóvátételként várt. Az ősbűn lényege a gőg, az ember akarja eldönteni mi a jó és mi a rossz Isten helyett, Jézus Krisztus áldozata az engedelmesség és alázat által begyógyítja ezt a régi sebet.

Magára véve természetünket megszenteli azt. Szentek lettünk, Isten szentjei. A profán ellentéte ez, melynek jelentése a szentély előtt (*pro fanum*). Most már beléphetünk a szentélybe, ez a szentély pedig Jézus Krisztus titokzatos teste (lásd. 1Kor 12,12-30).

Amit tehát érdekesnek és csodálatra méltónak találok, az az, ahogyan Jézus Krisztus emberségével fejezi ki az Isten szeretetét, és alapvető emberi tapasztalataink által megérthetővé teszi, hogy mivégre vagyunk a világban. Újra benne vagyunk az Egészben.

A világ értelme, hogy Jézus Krisztus megszülethessen, és nem csak kétezer évvel ezelőtt, de most is, bennünk. Bár az Isteni természetnek nem vagyunk birtokában, Krisztus irányt mutatott, hogyan érheti el azt az ember. Kedvességgel, igazsággal, jósággal, és legfőképp szeretettel.

Csend van, sötétség és határtalanság. Benne vagyok az egészben. Aztán szívdobbanás, beleremeg a bensőm. Lebegek a víz színén.

Elkezdem utánozni a zenét, amely felébresztett hosszú álmomból. Aztán világosság lesz, megértem, mi az a látás.

Készítette:

Lévai Ádám

Sapientia Hittudományi Főiskola
hallgatója

Pio atya kegyűrtárgybolt

Nyitva tartás:

Hétfő: szünnap

Kedd-péntek: 9-17

Szombat-vasárnap: 8-12

Ünnepek és emléknapi

November

1. Mindenszentek
2. Halottak napja
5. Szent Imre
11. Szent Márton püspök
13. Magyar szentek és boldogok
19. Árpád-házi Szent Erzsébet
21. Szűz Mária bemutatása
23. Krisztus Király vasárnapja
30. Advent 1. vasárnapja
30. Szent András apostol

December

7. Advent 2. vasárnapja
6. Szent Miklós, püspök
8. Szűz Mária szeplőtelen fogantatása
14. Advent 3. vasárnapja
21. Advent 4. vasárnapja
24. Szenteste
25. Karácsony, Jézus Krisztus születése
26. Szent István vértanú
27. Szent János evangélista
28. Aprószentek

„Nyissuk meg családjainkat az Isten titka, szeretete, békéje előtt”

Interjú dr Székely János esztergomi-budapesti segédpüspökkel

Dr Székely János teológus, esztergomi-budapesti segédpüspökkel az agostyáni búcsú napján beszélgettünk. Szent beszédében azt mondta, szívünk ajtaján csak belül van kilincs. Mit jelent ez?

A most már szentté avatott II. János Pál pápának volt egy nagyon híres és gyönyörű mondata, gondolata, amit sokszor ismételt: ne féljete, tárjátok ki a kapukat Krisztus előtt. A társadalom, gazdasági élet, a kultúra világának kapuit tárjátok szélesre Krisztus előtt. Ha az ember az életébe, a családja életébe beengedi Krisztust, akkor az Úristen oda áldást, békét, életet hoz. Mai világunknak egyik nagyon nagy baja, hogy az ember elveszíti azt a szálát, ami az élet Teremtőjéhez köti. Benedek pápa mondogatta, hogy az ember, aki azt hiszi magáról, hogy egyedül oldja meg az életét, a teljességet, a boldogságot magának alkotja meg, az nagyon hamar lelki sivatagban találja magát, mert elszakad az élet forrásától, Isten örök óceánjától, szépségétől. Ezt a szellemi, lelki sivatagot nagyon sokan élék nyugati világunkban, és ettől szenvednek. Szent Ágoston életében is nagyon szépen látjuk, ahogy kinyitotta élete kapuit Istennek. Nagyon sok jellemhibával, nehézséggel küzdő fiatalember volt, de Isten ebből az emberből hatalmas szentet alkotott. Ugyanígy tud az Isten belőlünk is szenteket, boldog léttel teli embereket alkotni, ha merjük Őt behívni életünkbe. Ha az ember azt gondolja, hogy maga oldja meg az életét, akkor ez egy kicsit azt is jelenti, hogy a saját feje után megy, és nem veszi észre, hogy az Úristen harmóniát és rendet teremtve törvényeit beleültette a világba, s az embernek az a feladata, hogy ezt kiolvassa a világból, felismerje, és életét megpróbálja eszerint élni. Vörösmarty gyönyörűen írta, hogy „a természet örök könyvét forgatni ne szűnjél, benne az Istennek képe írva vagyon.” Egy angol keresztény gondolkodó azt mondja, hogy a mai fiatalokat, ha valamennyire tanítják is erkölcsre, az egy nagyon leszűkített erkölcs. Ha egy hajórajhoz hasonlítanánk az embereket, akkor arra tanítják a mai fiatalokat, hogy hogyan ne ütközzenek bele a másikba, hogyan legyenek toleránsak úgy, hogy a másíknak ne ártsanak. De arról, hogy mit kell tennie, hogy a hajója el ne süllyedjen, hogy a házassága, családja szép legyen, hogy az élete hajója szépen tudjon siklani a vízen, a rosszat le tudja győzni magában és önmaga körül, és emberhez méltóan tudjon élni, erről a fiataloknak alig-alig mondanak valamit. És még kevésbé arról,

hogy ennek a sok hajónak tulajdonképpen merre kellene mennie, hogy van-e kikötő és hogy az merrefelé van. Ha szélesre tárjuk kapunkat Krisztus előtt, akkor a saját életünk, a családunk élete és a társadalom élete is kiteljesedik.

Felsőfokú tanulmányait az esztergomi Érseki Papnevelő Intézetben, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán, illetve Betlehemben folytatta. Milyen emlékek kötik a Szentföldre?

Nagyon nagy ajándék és kegyelem a Szentföldön tanulni. Az első hónapokban azt éreztem, hogy szinte a föld fölött lebegek. Amikor Jeruzsálemben laktunk majdnem minden délután jártuk a szent helyeket, ahol Jézus élt, az olajfák hegyétől a keresztútig, a Getszemáni kerttől az utolsó vacsora terméig. Döbbenetes élmény volt. Az evangélium sokkal jobban szólt, sokkal jobban át tudtuk élni. Rengeteget tanultunk abból, hogy láttuk a közel-keleti szokásokat, stílusokat, az ásatásokat, élethelyzeteket. Azzal, hogy a keleti világot megismertük, ezáltal a Bibliából is sokkal több mindent megértettünk. Ugyanakkor fájdalmas is volt az ottlét abból a szempontból, hogy rendkívül elevenen éreztük a közel-kelet minden feszültségét, a sokszor óriási gyűlöletet zsidók és arabok között. Rengeteg az erőszakos cselekmény most is. Halljuk a rendkívül tragikus híreket Irakból, hogy templomokat gyújtanak fel, pusztítanak el, embereket feszítenek keresztre, keresztény testvéreink ezreinek, tízezreinek kell az életükért rettegni. Fájdalmas látni a gyűlöletnek ezt a tombolását. Amikor én kint voltam a '80-as évek végén, akkor még nem volt ennyire tragikus a helyzet, de lehetett érezni, hogy ott van a levegőben.

A magyar katolikus egyház legfiatalabb püspökeként bejárta szinte az egész világot. Meseíne élményeiről?

Egy rövid afrikai tartózkodás nagyon tanulságos volt. Amikor kint tanultam Rómában, volt az olasz egyháznak egy nagyon szép szokása, miszerint fiatalokat missziós területre küld azért, hogy megtapasztalják a szegénységet, és segítsék a missziók munkáját. Egy ilyen fiatal csoporttal együtt mentem én is Bissau-Guineában elsősorban kutakat ásni. Megdöbbenő, hogy a kereszténység, a katolikus egyház a nehéz körülmények ellenére mennyire életerősen növekszik. Két olasz atya működtette a missziós házat, amihez 70 település tartozott. Akkorra már mindenhol volt egy kis keresztény közösség. Minden vasárnap összegyűltek, imádkoztak.

Érdekes volt látni, hogy a nagy terület és rengeteg település ellenére az atyák sohasem siettek, nem volt pontos időbeosztásuk, de nem is lehetett, mert ha ott esik az eső, és mivel nincsenek aszfaltos utak, nem lehet közlekedni a sár miatt, mégsem volt bennük idegesség, nyugtalanság. Ahogy éppen valahova megérkeztek, az emberek azonnal köréjük gyűltek. Jó volt látni az ottani afrikai keresztények lendületes, mondhatni radikális kereszténységét. Egy fiatalember elmesélte, hogy őt milliószor megverték azért, hogy az atyákhoz jár hittanra. A falujában még a pogány törzsi vallások, sámánok, ősi átkok, fenyegetések működnek. Ennek a kultúrának rengeteg sebe van, ebből csak az evangélium emelheti fel és tisztíthatja meg az ott élő törzseket. Ezt a fiatalembert hiába ütötték, hitét nem tudták belőle kivenni. Maga választotta feleségét is, ami abban a törzsben elképzelhetetlen dolog volt, mert törzsi szabályok írták elő, hogy melyik lány, melyik fiúhoz mehet hozzá. Ő megszöktetett ezt a lányt, aki szintén kereszténnyé lett, és egy valódi, szerelemre épülő keresztény családot építettek föl. Házat épített messze a falujától, mert ott nem maradhatott volna ezzel az életstílusával, de a falusi férfiak megtalálták a házat, felgyújtották és mindenét elvették. Ekkor ez a férfi elhatározta, hogy a falu mellett épít házat, mert az övét is megpróbálja felemelni, és ténylegesen a faluba költözött vissza. Első termését zsákokba tette, és szinte az egészet odaadta a faluban élőknek. A falubeliek döbbenettel nézték ezt, mert azoknak adta, akik gyermekkorában számtalanszor elvették, a házat lerombolták. Aztán a környéken meghalt a tanító, senki nem vállalta a tanítóságot, mert az állam ezért általában nem tud semmit fizetni. Ő elvállalta, és amikor mi ott jártunk, egy-maga száznegyven diákot tanított délelőtt, délután egy kis épületben, vagy inkább egy nagyobb fajta kunyhóban, majd este ment még dolgozni a földjére, hogy a családjának is legyen mit ennie. Amikor beomlott az iskolának a teteje, senki nem törődött vele, ő az összes pénzt erre áldozta. Csillogott a szeme, ahogy életét mesélte, nem régi szép történet volt neki az evangélium, a kereszténység, hanem ez volt az élete.

folytatás a következő oldalon...

az interjú folytatása

Több teológiai, biblikus és lelkeségi írás szerzője, jelenleg a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán az Újszövetség tanszék docense, az Esztergomi Hittudományi Főiskola tanára, 2006-tól rektora. Hogyan értsük helyesen a Bibliát?

Mócsy Imrének van egy nagyon találó válasza erre. Ő jezsuita szerzetes volt, és az elmúlt század egyik legragyogóbb és legmélyebb gondolkodású bibliatudósa, aki Rómában is tanított a Pápai Gergely Egyetemen. Ő mondta azt, hogy ahhoz, hogy a Bibliát jól értsük, három dolog szükséges. Először is jó kapcsolatban kell lenni a Szentlélekkel, aki sugalmazta, másodszor a szent szerzőkkel, akik leírták a Bibliát, vagyis meg kell barátkozni a prófétákkal, azokkal a korokkal, amelyben a Biblia született. Harmadszor pedig jó kapcsolatban kell lenni az Egyházzal, aki a Bibliát megőrizte, amelynek keretében egyáltalán a Biblia szavai fogantak, megszólaltak, és aki ezt a könyvet számunkra is átadja. Ez a három fő pillére a Biblia helyes megértésének. Mindehárom nagyon őszinte hitet kíván, őszinte kapcsolatot a Szentlélekkel, aki sugalmaz, az ókoroknak, a keleti kultúrának a tanulmányozását és nem utolsó sorban megkívánja az egyház ismeretét és szeretetét is.

Kérem, végezetül üzenjen valamit Olvasóinknak?

Nagyon nagy öröm volt az agostyáni templombúcsú ünnepén részt venni. Jó volt látni, hogy a templom mennyire jó állapotban van, milyen gyönyörűen ki van festve, mennyire gondosan figyelnek a díszítésére, látszik, hogy az itt élők szeretik az templomukat, a települést, ahol élnek. Látszik, hogy fontos nekik a hitük. Azt kívánom minden kedves Olvasónak, hogy a hitünk kincsét őrizzük, ápoljuk, nyissuk meg családjainkat az Isten titka, szeretete, békéje előtt. Adjuk tovább ezt a kincset a gyermekeinknek. A fiatal pároknak azt üzenem, hogy mondjanak igent az élet kincsére, a gyermekáldásra, és a gyermekeiket vezessék oda a Teremtőnek, az Istennek a titkához. Bátran merem azt mondani és ígérni a kedves Olvasóknak, hogy aki ezt megteszi, annak az Isten az életébe áldást és békét fog hozni.

Készítette: Jánoska Tibor

Tanúságtevők

1. Az őskeresztények maguk is arra kaptak hivatást, hogy Krisztus élő tanúi legyenek. Hogyan jelenik meg ez a meghívás mindennapjainkban?

Kisgyermekként nem értettem, hogy nagyapám miért hozzáfogott a munkához mindig a Jóisten segítségét és áldását kérte. Fiatal koromban édesanyám intelme ellenére azon igyekeztem, hogy sikeres ember lehessen, erőt, egészséget és gazdagságot óhajtottam. Mikor már vágyaim megvalósulni látszottak, vállalkozásommal elveszítettem mindenemet, súlyos beteg lettem, műtéteken estem át, hosszú kórházi ápolásra szorultam. Olvasmányaim segítségével gondolkodásom megváltozott. A betegséget Isten próbatételeként ajándéknak fogadtam el. Tőle segítséget kértem a türelmes elviseléshez. Minden napomat isteni csodaként élem meg. Tudomásul veszem korlátaimat és azon igyekszem, hogy megmaradt erőm és egészségem birtokában amire képes vagyok, tegyem meg.

2. Jézus Krisztus a mi megváltónk és életünk. Mit jelent a hit az Ön számára?

Amikor imádságok előtt és után magamra rajzolom a kereszt jelét, mely magában foglalja Jézus Krisztus kereszthalálát, feltámadását, a Szentháromság misztériumát és kinyilatkoztatását is,

belépek az egyetlen ajtón a történelembe. A hit Isten ajándéka, mely az isteni tanítás által keletkezik. Amennyiben elég őszinte, mély hittel rendelkezem, lehetek magányos, de egyedülletet már nem ismerem, mert a fölséges Isten mindig velem van és képes vagyok arra, hogy a másik emberben meglássam az Ő arcát. Megtapasztalom, hogy amennyiben a lelki békém megvan, mindez jócselekedetekben is megvalósul.

3. II. János Pál pápa felszólította a világot, hogy építsük fel a Szeretet civilizációját. Mit tehetünk ezért? Mi dolgunk a világban?

Már gyermekként a katekizmusból megtanulhattuk, hogy azért vagyunk a világon, hogy Istent megismerjük, szeressük és neki szolgáljunk, ezáltal üdvözlünk, vagyis a Mennyszigetbe jussunk. Valamint szeressük felebarátainkat, mint saját magunkat, tudjam feltétel nélkül elfogadni és segítséget nyújtani neki. Hogy is mondta Mahatma Gandhi: „A Názáreti Jézus Hegyi beszéde minden egyes erkölcs tan alapja.” Befejezésül szeretném idézni Ady Endre Karácsony című verséből: „Nem volna más vallás, / Nem volna csak ennyi / Imádni az Istent / és egymást szeretni.”

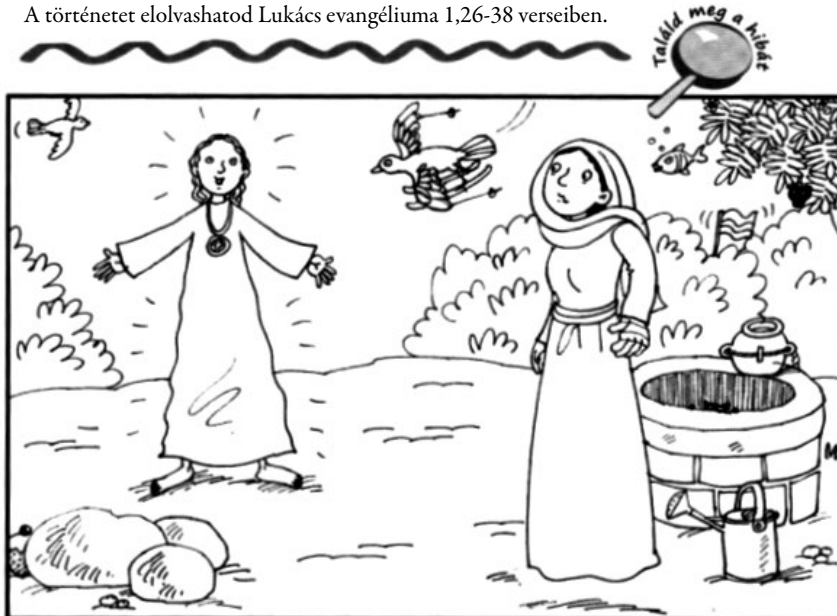
Rácz Tibor

„ENGEDJÉTEK HOZZÁM JÖNNI A KISGYEREKEKET”

**Mária Názáret városában élt.
Egy napon váratlan látogatót kapott.**

Keressd meg, milyen hibákat követett el a képen a rajzoló!

A történetet elolvashatod Lukács evangéliuma 1,26-38 verseiben.

Imádság:

Istenem, bocsásd meg gyermekkorom sértéseit, felnőttkorom sok rettenetes bűnét, mindazt, amit a mai napig elkövettem a jelen pillanatig. Segíts, Istenem, ítéld bennem halálra a régi gonosz, langyos, hűtlen, gyöngé, határozatlan, elbágyadt embert, és „teremts bennem új szívet!” Neked szentelem életem második felének minden pillanatát. Add, hogy jövőm teljes ellentétben legyen múltammal, hogy jövőm fizessen a múltért, hogy mindig a te akaratodat tegyem, hogy minden pillanatban megdicsőítselek a te akaratod mértéke szerint. *Boldog Charles de Foucauld*

Fölséges és dicsőséges Isten, ragyogd be szívem sötétségét, és adj nekem igaz hitet, biztos reményt és tökéletes szeretetet, érzéket és értelmet, Uram, hogy megtegyem a te szent és igaz parancsodat. *Assisi Szent Ferenc*

Miserend és programok

Agostyán

Nov. 19.	„Szegények miséje”; Erzsébet kenyér megáldása	17 ⁰⁰ ;
Nov. 23.	Krisztus Király vasárnapja	11 ³⁰ ;
Dec. 7.	Mikulás ünnepség a szentmisén	11 ³⁰ ;
Dec. 8.	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe	17 ⁰⁰ ;
Dec. 24.	Karácsonyi szentmise	23 ⁰⁰ ;

Tata

Nov. 5.	Szent Imre ünnepe	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Nov. 6.	Egész napos szentségimádás	
Nov. 9.	Búcsú szentmise	10 ¹⁵ ;
Nov. 13.	Fatimai engesztelés	18 ⁰⁰ ;
Nov. 19.	Szent Erzsébet ünnepe; Erzsébet kenyér megáldása	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Nov. 23.	Krisztus Király vasárnapja	7 ³⁰ ; 9 ⁰⁰ ; 10 ¹⁵ ; 18 ⁰⁰ ;
Dec. 5.	Főpapi szentmise	18 ⁰⁰ ;
Dec. 7.	Mikulás ünnepség a szentmisén	9 ⁰⁰ ;
Dec. 8.	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe	6 ⁰⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Dec. 13.	Fatimai engesztelés	6 ⁰⁰ ;
Dec. 18-19-20.	Adventi lelkigyakorlat a rórate misékben	6 ⁰⁰ ;
Dec. 24.	Karácsonyi vigília mise; pásztorjáték	16 ⁰⁰ ;
	Karácsonyi szentmise	22 ⁰⁰ ;
Dec. 25.	Ünnepi szentmise	7 ³⁰ ; 9 ⁰⁰ ; 10 ¹⁵ ; 18 ⁰⁰ ;
Dec. 26.	Ünnepi szentmise	7 ³⁰ ; 9 ⁰⁰ ; 10 ¹⁵ ; 18 ⁰⁰ ;

Vértestolna

Nov. 19.	„Szegények miséje”; Erzsébet kenyér megáldása	16 ⁰⁰ ;
Nov. 23.	Krisztus Király vasárnapja	11 ³⁰ ;
Dec. 7.	Mikulás ünnepség a szentmisén	11 ³⁰ ;
Dec. 8.	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe	16 ⁰⁰ ;
Dec. 24.	Karácsonyi szentmise	24 ⁰⁰ ;

A további programokról, illetve az esetleges változásokról tájékozódjon honlapunkon
www.tataikapucinus.hu

Miserend

Agostyán	Tata-Kapucinus	Vértestolna
Vasárnap: 8:00 Péntek: 17:00	Vasárnap: 7:30, 9:00, 10:15, 18:00, (vesperás 17:30) Hétfő, kedd: 7:30 Szerda: 7:30, 18:00, (vesperás 17:30) Csütörtök, péntek: 7:30 Szombat: 7:30, 18:00 Minden hónap 13-án fatimai engesztelés: 17:00 Rózsafüzér; 17:30 közös imaóra; 18:00 ünnepi szentmise	Vasárnap: 11:30 Csütörtök: 17:00

Könyvajánló

A XXI. század elején a vallási jelenségek új kihívásaival állunk szemben. A vallások gyakran az erőszak, a gyűlölet és a türelmetlenség összefüggésében jelennek meg, ám az is igaz, hogy önmagukban az igazság, a béke és a kiengesztelődés forrásai. Közéleti szereplők egyre jobban elismerik, hogy a vallások pozitív hatást fejtenek ki a társadalomra, és lelki gyógyulást hoznak a széttöredezett közösségekben. Mindez természetesen veszélyeket is rejt magában, mert a politikusok eszközként használhatják fel a vallást az erőszak igazolására. A vallásnak ugyanakkor mégiscsak kulcs szerepe van egy békésebb világ kialakításában, és rendelkezik azzal az alapképességgel, hogy az embereket a természetfölötti világgal kapcsolja össze. Ebből következik, hogy napjainkban még inkább szükséges ismernünk a környezetünkben, az Európában és a világban lévő vallásokat. *Kránitz Mihály: Hidak a vallások felé* című könyve ehhez kíván segítséget, kiindulópontot nyújtani. Ez a könyv gondolkodást, a keresést és a tanulást mélyíti el, melyek nélkül nem beszélhetünk vallási párbeszédről.

François Varillon: Jézus üzenete, *Lelkigyakorlatos elmélkedések az Evangéliumról*. Ez a könyv imádságra indító elmélkedéseket tartalmaz, François Varillon atya utolsó nagy, négyhetes lelkigyakorlatából az Evangéliumról szóló beszédek olvashatók benne. Elmélkedései – az atya kedvenc kifejezésével – „evangéliumi merülések”, vagyis nem elméleti vagy biblia magyarázat foglalkozó előadások, hanem az olvasók, a lelkigyakorlatozók életének személyes döntéseit is előkészítő valódi meditációk. Az elmélkedések a Szent Ignác-i Lelkigyakorlatok második hetének felelnek meg.

TEMETKEZÉS
1933 óta

Tata, Stranzky u. 15.
PENNY mögötti üzlet

34 / 487 - 847
Info@libitina.hu

LIBITINA Kft.

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2014. december 08. • Kérjük kézirateikat a tataikapucinus@gmail.com e-mail címre küldjék, és ne mulasszák el a határidőt! • Kéziratekat nem őrünk meg, és nem küldünk vissza.

APOSTOL. Az agostyáni, tata-tóvárosi, vértistolnai plébániák közös lapja - 2014. 11. 02. - XXIV. évf. 6. sz. • Megjelenik évente hatszor.

Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. Szerkesztő: Jánoska Tibor. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Tel: 34/ 380 019

Honlapcím: www.tataikapucinus.hu • Nyomdai kivitelezés: Baráth Nyomda Kft. Tata.

Búcsú Agostyánban

Teréz nővér örökfogadalma

Doberdói zarándoklat

Przudzik József Tatán

Pio atya emléknapiján